

Jezus' klop op de deur

Zingen: Psalm 116 : 1, 2, 3 en 11

Zingen: Psalm 119 : 24

Lezen : Openb. 3 : 7 t/m 22

Zingen: Psalm 54 : 1, 3

Zingen: Psalm 71 : 13

Geliefden, het Woord van God, dat ik u wil prediken, is het u voorgelezen schriftgedeelte, Openbaring 3 : 7 - 22, en dan in het bijzonder het 20e vers:

Zie, Ik sta aan de deur, en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen, en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij.

Dit is een woord van de Heere Jezus, dat Hij gesproken heeft tot één van Zijn zeven gemeenten, namelijk Laodicéa.

De geschiedenis is u natuurlijk bekend. Johannes is een balling, die vanwege het geweld van het heidendom tegen de Kerk van Christus in eenzaamheid op het eiland Patmos moest verblijven, ver van zijn geliefde broeders en zusters. We kunnen het ons zo levendig voorstellen – wanneer het in de kerk van Christus anders gaat dan we gehoopt en gebeden en verwacht hebben – dat ook Johannes daar zijn moedeloze buien had. Tijden waarin hij gezegd zal hebben: “Heere, moet het nu zo? Zie toch eens wat er gebeurt! Ver van de gemeente zit ik nu hier als een nutteloze dienstknecht op dit verlaten eiland, terwijl de wolven Uw kudde bespringen. Wat moet er toch van terecht komen!”

Onder die omstandigheden echter betoont de Heere zich als de heerlijke Levensvorst. En dan geeft Hij aan Johannes, en daarmee ook aan ons en de Kerk van alle tijden, deze troostvolle openbaring. De Heere zegt dan in Openbaringen 1 tegen Johannes: “Vrees niet,

Ik ben de Eerste en de Laatste; en Die leef, en Ik ben dood geweest; en zie Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels van de hel en van de dood.” Christus geeft hiermee dat heerlijke Zelfgetuigenis.

Wat geloven wij in de praktijk van het leven er toch dikwijls weinig van, dat God de teugels van de geschiedenis in Zijn hand houdt. Wat kunnen wij ons toch angstig bezorgd en benauwd maken over alles wat er in de wereld gebeurt. Alsof Christus vergeten zou hebben, dat Zijn Kerk op aarde van Hem afhankelijk is. “Neen!” zegt Hij tot Johannes. “Ik leef! Ik was dood, maar nu ben Ik levend tot in alle eeuwigheid.” En dan gaat Hij aan Zijn gemeenten – meervoud dus – deze brieven schrijven, en die brieven moeten in al die gemeenten gelezen worden. Want de mensen van Laodicéa, *de lauwen*, zitten niet alleen in Laodicéa. Ze zitten ook in Sardis, ook in Philadelphia en ze zitten ook hier. Daarom, deze brief is aan de gemeenten van Christus gericht, zowel toen als nu!

En de aanhef van deze brief valt voor die gemeente van Laodicéa, een gemeente van Christus in deze wereld, niet mee. Christus ziet het kwaad en Hij bestraft het. Hij vermaant hen terug te keren van hun boze weg. En dan zegt Hij, Wiens naam Jezus is: “Bekeert u toch! bekeert u toch! Ga toch niet langer de weg van Mij af. Als je nu Mijn stem zult horen en de deur open doet, als je dan weer naar Mij luistert, o gemeente van Laodicéa, dan mag je weer gemeenschap met Mij beoefenen. Ja, die overwint, Ik zal hem geven met Mij te zitten in Mijn troon, gelijk als Ik overwonnen heb, en ben gezeten met Mijn Vader in Zijn troon.” (Openb.3:21)

Het begin van de brief aan deze gemeente lijkt wel heel erg scherp, want Hij ziet ook veel wantoestanden daar en dat gedooft de liefde niet. Echte liefde gedooft dat niet. Dat is in het natuurlijk leven ook zo. Als man en vrouw maar zo'n beetje langs elkaar heen leven, dan kunnen ze nog wel veel van elkaar verdragen in de slechte zin van het woord. Maar als de liefde echt is, zal de één op de ander

nauwlettend toezien, zodat die band door niets verbroken of zelfs maar gerekt wordt. En naarmate de liefde echt is, zullen de geliefden alles haten, wat de band tussen hen kan beschadigen of verbreken. Zo is het nu ook tussen Christus en Zijn gemeente. Juist omdat Hij Zijn gemeente zo hartelijk liefheeft, bestraft Hij ze ook zo streng. Hij gebruikt hier een woord dat ook onder ons van afschuw blijk geeft. Hij zegt in vers 15: “Ik weet uw werken, dat gij noch koud zijt, noch heet, jullie zijn lauw! Ik sta op het punt om jullie uit Mijn mond te spuwen.” Nu, u weet wat dat betekent. Als wij zo in de dagelijkse omgang tegen elkaar zouden zeggen: “Man, hou op, ik spuw je uit mijn mond!” Dan is dat toch wel een van de zwaarste beledigingen die wij elkaar kunnen toevoegen. Nu dat zegt Jezus van deze Zijn gemeente. Ik sta op het punt je uit Mijn mond te spuwen.

Waarom zegt de Heere van hen: “Gij zijt lauw?” Wel, ze zeiden daar, zoals men ook onder ons zo dikwijls zegt: “Wij hebben toch de oude waarheid; wij hebben toch de leer der vaderen; wij weten toch de volle raad Gods.” Met als gevolg dat we de ander niet meer zien staan. We willen zelfs geen gesprek meer met die ander. Stel je voor zeg, dat ze ook van ons zouden denken, dat we besmet waren met de zonde van die andere kerken. U kent dat wel.

Jezus zegt: “Goed, u hebt de waarheid, dat stem Ik toe, maar u doet de waarheid niet! *U wandelt niet naar de waarheid.*” Want wat baat het een mens, als hij zo die “waarheid” heeft. “Al heb je het geloof,” zegt Paulus, “dat je de bergen zou kunnen verzetten, en je doet de waarheid niet, je hebt de liefde niet, dan ben je gelijk een hol vat, een klinkend metaal of een luidende schel.” En dan zegt Jezus: “Als dat zó doorgaat, dan spuug Ik je uit Mijn mond!”

Toch is dat niet het laatste woord van de Heere. Nee, geliefden, zolang als we leven in het heden der genade, is dat nooit het laatste woord. Want de Heere kan vreselijk toornen, de Heere kan streng bestraffen, ja, de Heere kan zelfs een oordeel over ons uitspreken;

maar ik weet, dat al wat God in Zijn Woord zegt, dat Hij dat zegt tot onze zaligheid. De vlammen van de hel, de vervloekingen uit Zijn heilige mond moeten dienen tot onze bekering. Hebt u zo het Woord wel eens gelezen? Dan ergert u zich niet langer aan dat Woord, maar dan zegt u: “Ja, Heere, zelfs daarin, dat Gij Uw toorn de mensen openbaart, bent U nog een liefdevolle God, en een genadige Vader.”

Zo was het hier en zo is het nu nog. Dan geeft Hij raad. Nadat Hij gezegd heeft: “Gij weet niet, dat gij zijt ellendig, en jammerlijk, en arm, en blind en naakt.” Dan zegt Hij: “*Ik raad u, Ik raad u!* Blijf toch niet langer op die weg. Kom toch naar Mij! En zie nu eens; ge kunt van Mij kopen goud, beproefd komende uit het vuur, opdat ge moogt rijk worden; en witte klederen, opdat ge moogt bekleed worden en de schande uwer naaktheid niet geopenbaard worde. Goud tot rechtvaardiging, tot wegneming van uw zonde en die witte klederen tot heiligmaking, opdat de smet van uw leven worde weggenomen. En zalf uw ogen met ogenzalf, opdat ge de rechte wegen des Heeren zien moogt. Want zo wie Ik liefheb, die bestraf en kastijd Ik, wees dan ijverig en bekeer u.” “Zo wie Ik liefheb,” dat zegt God ook tegen u, want u bent de gemeente van de levende God, u bent het lichaam van Christus, u bent de bruid van Christus. Ja, dit moet u wel tot onderzoek brengen. Bent u een levend lidmaat? Bent u een rank, die vrucht draagt? Dat ligt voor úw verantwoording, want u bent een rank, die behoort tot de gemeente des Heeren. Daar moet u diep van doordrongen zijn. De kerk van Christus bestaat niet uit één, twee, drie, vier of misschien wel twintig bekeerde mensen en voor de rest uit een hoop onbekeerden die, nou ja, misschien ook nog wel eens bekeerd zullen worden, maar misschien ook niet! Neen, geliefden u behoort tot de kerk van Christus! Die plaats heeft God u gegeven! In Hebreë 10 : 29 staat, dat God u geheiligd heeft door het bloed van het Nieuwe Testament, en dat Hij u kinderen van het Koninkrijk noemt. We hebben het

gehoord uit de aanhef van de Wet: “Ik ben de Heere, uw God, Die u uit Egypteland, uit het diensthuis, uitgeleid hebt.” Dat zegt God! Want als u dat niet gelooft, dan verstaat u ook uw verantwoordelijkheid niet. Dan zijn uw zonden verschoonbare tekortkomingen.

Maar als u gelooft, dat God u getrouwd heeft in die algemene zin, maar dan toch in die waarachtige zin, dan weet u dat God u in Zijn kerk heeft ingelijfd en Hij u het teken van Zijn verbond gegeven heeft, dan is dat niet zomaar iets, dan is dat niet niks! Dat is waarachtig. God heeft u in het midden van Zijn gemeente een plaats gegeven. Kijk, dan komt ook dat andere zoveel te harder aan, als God u opzoekt en u vraagt: “Beantwoordt u nu aan die goddelijke roeping? Beantwoordt u nu aan die plaats die Ik u gegeven heb om te dienen? Leeft u nu ook als Mijn kind? Acht u nu dat bloed, waardoor u geheiligd zijt, niet langer onrein? Draagt u ook vruchten, nu u in de wijnstok zijt?” “U bent in de wijnstok,” zegt Jezus! U bent in de wijnstok en draagt u ook vrucht? In Laodicéa was het maar zeer matig, zeer matig. De Heere klaagt: “Als het zo doorgaat, dan zal Ik u uit Mijn mond spuwen. Dan weet u wel wat er van ons wordt. Als God ons uit Zijn mond spuwt, dan is het voor eeuwig gedaan. Maar zover is het nog niet. Met Laodicéa niet en met ons niet. Eigenlijk staat er – zo kunt u het lezen in de grondtekst – “Ik sta op het punt u uit Mijn mond te spuwen. Nog één stap, nog één dag, dan zal het gebeuren! Zo kan het niet langer.” Maar ik zeg u: Dat is niet Jezus’ laatste woord. Nee, u mag het wel weten, dat zegt Hij, omdat Hij u liefheeft. Stel, dat God u vanmorgen met deze zelfde bestraffing bestraft als Laodicéa, of is uw hart niet lauw? Waar ijvert u voor de Naam en voor de zaak van de Heere? Waar? Ja, als uw eigen naam in het geding komt en de mensen kwaad van u spreken, dan bent u er wel bij om uzelf te verdedigen. Maar als de mensen kwaad van God spreken, waar gaat u dan voor Hem staan? Waar verdedigt u dan uw God? Waar bent u

dan Zijn getuige? Als God gevloekt wordt: u zwijgt. Als God geprezen wordt: u stemt niet in met het loflied. Lauw in uw belijdenis, lauw op uw werk, lauw in uw huis, lauw in de kerk. “Ik sta op het punt u uit Mijn mond te spuwen, maar Ik heb u nog lief.” O, geliefden, zoals ge hier voor Gods aangezicht zit; God bemint u. God heeft u lief. Ook u die nog onbekeerd zijt. God heeft u lief. Neen, Hij haat de zonde in u. Maar u als mens, als schepsel heeft God lief. God heeft Zijn schepping nooit gehaat. Nooit. Als de zonde op dit ogenblik niet meer in u was, u zou met volle stromen Zijn liefde ervaren. Want Hij houdt Zijn schepping in stand. Alzo lief heeft God de wereld, Zijn wereld, Zijn schepping gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft – en dan komt het – opdat een ieder die in Hem, die in die God gelooft, niet zou verderven, maar het eeuwige leven hebbe. God heeft u lief. Ik heb u lief, zegt Hij, want die Ik liefheb, die bestraf en die kastijd Ik. Weest dan ijverig, zegt de Heere, en bekeert u! Daar houden wij niet meer van. We zijn zulke slappe, lauwe hoorders geworden, dat we er niet meer van houden, dat God tegen ons zegt: “Bekeert u!” Een dominee die tegen de mensen zegt: “Bekeert u!” en die het nog eens zegt, heeft al gauw de schijn tegen zich. Die zet de mensen aan het werk, zeggen ze dan tegenwoordig. Sommigen althans.

Nee, zegt men, dat kan niet bestaan met de soevereiniteit van God. Ach, dat komt omdat we zulke ongelukkige en verkeerde gedachten van God overgehouden hebben. Hier staat: “Ik raad u dat ge van Mij koopt.” En als de mensen dan niet willen komen, dan zegt de Heere: “*Dan zal Ik naar u toe komen.*” “Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop.” Dat moet u zich eens indenken. God staat hier buiten de deur en dit is het huis van Zijn bruid, het is een Kerk, die Hij kocht met Zijn bloed! En Hij staat buiten. Hier durft, hier wil een vrouw haar getrouwde man niet binnen laten. En Hij staat daar, zegt de bruid in het Hooglied, totdat Zijn hoofd vervuld is met dauw en Zijn haarlokken met nachtdruppen. Weet u wat dat betekent?

In het Oosten, daar heb je bepaalde maanden van het jaar, dat de dauw in de nacht zo overvloedig is, dat het is als een zachte motregen. En nu zegt de Heere Jezus daar in het Hooglied, dat Hij buiten staat, totdat Zijn hoofd vervuld is met dauw en Zijn haarlokken met nachtdruppen. Dat wil zeggen: “Nu sta Ik al zó lang te roepen, dat Ik helemaal nat geworden ben van de dauw.” Dat duidt op de onnaspeurbare, onvergelykelijke liefde van de Heere Jezus Christus tot u!

Wij hebben vaak meer een heidense gedachte van God dan een christelijke. Dan is God, de almachtige God, de absoluut soevereine God waar niet mee te praten valt. Je doet wat Hem behaagt, want anders ..... dan zul je het weten! Nou, zo denken de heidenen over God en zo denken ook vele christenen over God. Maar geliefden, ik durf het te zeggen: “Wij hebben een God – de God van de bijbel – de Vader van onze Heere Jezus Christus, die om Christus’ wil ook onze Vader is. Met die God is te praten. Ik zeg het menselijk, maar ik zeg het wel eerbiedig. Met onze God is te praten. Hij komt naar ons mensen toe, zoals Hij tot Adam en tot Eva kwam om met hen te praten. God begint het gesprek eerst. Hij zoekt ons op. Elke boodschap, elke prediking, die tot ons komt, is een roepstem van God, die afdaalt in de laagte van ons verloren bestaan. Hij komt met ons praten. De Heere God riep Adam en zei tot hem: “Waar zijt gij?” In plaats van dat Hij Adam voor het gerecht sleept en hem er van langs geeft en de donder van de vloek op hem doet neerkomen, trekt Hij hem tot zich en zegt met smart in Zijn stem: “Waar zijt gij?” En als die eerste mens dan zegt: “Ik hoorde Uw stem in den hof en ik vreesde, want ik ben naakt, daarom verborg ik mij.” Dan gaat God het gesprek verder met hem aan en Hij zegt: “Wie heeft u te kennen gegeven dat gij naakt zijt? Hebt ge soms van dien boom gegeten van welke Ik u gebod, dat gij daarvan niet eten zoudt, want ten dage dat ge daarvan eet, zult gij de dood sterven!” En dan weet u wat Adam antwoordde. En dan nog is God niet moede om

met hem te spreken. Wat doet God dan als Hij ziet dat Adam schoorvoetend toegeeft gezondigd te hebben. Zonder dat hij zich nochtans aan de voeten van de Heere neerbuigt, smekende om genade. Dan verkondigt God genade! Dan proclameert de Heere van de hemel ongevraagd Zijn heil. Dan zegt Hij tegen de slang: “Ik zal vijandschap zetten. Dit zal jou, satan, de kop kosten. Die gemeenschap met de mens verbreek Ik door Mijn almachtige daad, door de daad van Mijn genade.” Dat is onze God! Zo heeft Hij met Abraham gesproken en zo heeft Hij ook met Mozes gesproken. Als je dat verhaal toch leest van Mozes bij de brandende braambos, zou je medelijden met God krijgen. Je zou zeggen: Heere, dat behoeft toch niet; die Mozes blijft maar tegenspreken, daar kunt U toch wel een eind aan maken. Maar God doet dat niet. Integendeel, Hij lost al die bezwaren van Mozes op, als Mozes zegt: “Ik kan niet, ik durf niet, en die Farao zal me dood maken.” En als de Heere dan zegt: “Ik zal voor je zorgen,” dan zegt hij: “Maar ik kan ook niet goed praten, Heere, stuur toch alstublieft een ander.” En dan blijft de Heere maar spreken en zegt: “Goed, Ik zal Aäron meegeven, doe het dan maar samen, Ik zal met je zijn.” En zo is de Heere maar met een mens bezig. Dat is nu onze God. Dat is nu het rechte beeld van onze God. Dat is beslist niet zoetsappig, dat is niet een machtige zondaar en een onmachtige God. Zo wordt het vaak voorgesteld, om de leer van genade in een kwaad daglicht te stellen. Alsof wij zouden prediken, een machtige zondaar en een onmachtige God. Ik wil nog verder gaan. Die machtige God heeft zich *zo machteloos* gemaakt om zondaren tot zich te trekken dat Christus zelfs Zijn leven in de dood gegeven heeft. Hij heeft Zichzelf vernietigd – staat er in de brief aan de Filippensen – tot in de dood, ja, de dood des kruises. En dat heeft Hij allemaal gedaan, omdat Hij liefheeft, liefheeft ten einde toe, waardoor Hij niet rust, aler de zondaar – overtuigd van de goedwilligheid van God – aan Zijn voeten neervalt en zijn zonden gaat belijden. En zegt: “O God, als U dan mijn

ondergang niet zoekt, dan wil ik niet langer tegen U zondigen. Als het U dan werkelijk te doen is om mijn bekering en om mijn zaligheid, Heere, dan kom ik tot U en ik belijd na ernstig overleg mijn boze daân. Ach, neem ze gunstig weg.” Dit is het beeld van onze God, zoals het ons in de tekst – *Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop* – getekend wordt. Dat is het beeld van iemand, die buiten staat, die smeekt en die verlangt, niet de inbreker, niet de man met macht en majesteit, die de deur forceert. Het is veel meer het beeld van een smekeling: “Doe mij open, doe mij toch open. O, waarom zoudt gij verloren gaan?”

Die klop is tegelijkertijd ook een vonnis, een brandmerk, want – ik heb het straks al gezegd – Hij, Jezus, hoorde toch binnen te zijn. Hij hoorde toch niet buiten te staan. Het is toch Zijn bruid, het is toch Zijn kerk, het is toch Zijn Laodicéa, het is toch Zijn gekochte gemeente! Maar door onachtzaamheid, door wereldzin en zondelust is er een scheiding gekomen tussen Jezus en tussen Laodicéa. Dat is een smartelijke scheiding.

Veel van Gods kinderen leven menigmaal in zulk een gescheiden toestand, zo ver van God af, en hebben weinig dat innerlijk contact der liefde, die verborgen omgang met God. En de oorzaak ligt toch bij ons, hoor! Zie maar, Hij staat aan de deur en Hij klopt en Hij klopt! En hoe klopt Hij? Hij doet dat als een vader. Hij zegt: “Mijn zoon, geef Mij uw hart.” Hij doet het zacht verwijtend: “Waarom weegt gij uw geld uit voor hetgeen geen brood is, en uw arbeid voor hetgeen niet verzadigen kan?” Hij doet het wenend, als Hij zegt: “Jeruzalem, Jeruzalem! Gij, die de profeten doodt, en stenigt, die tot u gezonden zijn, hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeen vergaderen, gelijkerwijs een hen haar kiekens onder de vleugelen; en gijlieden hebt niet gewild?” Hij doet het ook gebiedend: “Heden, zo gij Mijn stem hoort, verhardt uw harten niet, maar laat u leiden!” Hij doet het bestraffend: “Wie Mij verwerpt, die verwerpt Hem, die Mij gezonden heeft.” Hij staat aan de deur en Hij klopt.

En al kloppende verheft Hij Zijn stem en zegt: “Indien iemand Mijn stem zal horen.” *Iemand*, hoort u? En dan gaat u de rij maar af. Iemand, dat bent u, en u, en u. Iemand! Er is hier vanmorgen niemand in de kerk of God bedoelt u. Of u het hoort, of u het hoort en niet opendoet, of u het hoort en opendoet. Maar weet dit, God klopt door deze prediking, door deze tekst, door dit woord aan de deur van uw hart. Al zoudt u nooit, nooit meer één boodschap van Gods genade horen, dan zult u, als u deze klop niet horen wilt en verwerpt, rechtvaardig verloren gaan! Niet omdat er voor u geen zaligheid was, want er is plaats genoeg in de hemel en het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt van alle zonden. Maar omdat u Hem hebt laten kloppen. O, neem het ter harte. Er staat “iemand, iemand,” hoort u? Het geopenbaarde Woord van God is het richtsnoer van ons geloof. U mag niet stiekem in uw hart zeggen: “Ja, dat kunt u nu wel zeggen, maar wij weten toch maar al te goed dat niet alle mensen naar de hemel zullen gaan. Wij weten toch maar al te goed, dat er een groot gedeelte zal achterblijven, dat de meesten verloren zullen gaan.”

Geliefden, ik weet dat God soeverein is en ik geloof de goddelijke predestinatie. Maar ik geloof ook dat God waarachtig is als Hij uw dood niet wil. En ik predik het u, zolang ik adem heb, dat God uw zaligheid zoekt. Dit is het Woord, dat tot u gezonden is: Want waarom, waarom zoudt gij sterven en verloren gaan? Zie Ik sta aan de deur en Ik klop, indien iemand.... Jezus zal u zeggen als u onbekeerd sterft: “Ik heb u geroepen.” Indien *iemand!* Dat geldt de gemeente van Laodicéa, de kinderen van God, de lauwen, die op het punt staan om uit Gods mond gespuwd te worden, zij behoorden bij die “iemand.” Maar ook die anderen, die wel in de kerk, maar niet van de kerk waren, de ranken in de wijnstok, de geheiligden door het bloed van het Nieuwe Testament, de kinderen van het Koninkrijk. “Mijn kinderen,”

zegt de Heere. Want Hij zegt: “*Mijn zoon.*” Hij zegt niet: “Zoon, geef Mij uw hart.” Hij zegt: “*Mijn zoon.*” Gods zoon, die toch God zijn hart niet gegeven heeft. Dat kan. Dat is de vreselijke mogelijkheid van het leven in de kerk. Gods kind te zijn en toch niet Gods kind te zijn! Gods volk te zijn en je hart aan de duivel te geven. Dat kan! Dat kan alleen maar in de kerk. God zegt het niet tegen de ongedoopten. God zegt het niet tegen degenen die buiten zijn. Maar God zegt het tegen u, die binnen bent. Hij zegt: “*Mijn zoon, geef Mij uw hart,*” en dat meent God. O, gemeente, kon ik het u doen geloven, dat God het meent, dat Hij het waarachtig meent. Want die tot God komt, moet geloven dat Hij is, en een Beloner is van degenen, die Hem zoeken. Als je dat niet gelooft, is al je arbeid ijdel. Als je altijd maar denkt: God wil het niet, en God kan het niet, en God doet het niet. Nu, dan doet God ook niets. Als je zo over God denkt, dan doet God niets. Maar als je tot God komt met je onbekeerde hart, met je onbekeerde leven, met je gebonden leven, met je verzondigde leven, waar geen goed meer in te vinden is. En dan weer niet als een “voorwaarde” om tot God te komen, want dat is ook een leer uit de duivel. Alsof de mens dan eerst maar weer de verslagen en verbroken zondaar moet zijn. Nee, God zegt niet, hoe dat jij jezelf eerst moet maken, maar God zegt: “*Zo bent u!*” U bent een verlorene, u bent een hongerige, u weegt uw geld uit voor hetgeen geen brood is en uw arbeid voor hetgeen niet verzadigen kan. En *daarom* zegt de Heere: “*Komt toch tot Mij!*” Zo iemand Mijn stem zal horen. Die “iemand,” die misschien hier in de kerk zit en die zich voor de waarheid tot nu toe eigenlijk niet heeft geïnteresseerd. Hij moest van vader en moeder naar de kerk. Nou goed, dan zal hij het wel doen, liefst niet te lang. Dan heeft hij toch God gegeven, wat van God is en aan God behoort. Maar laat de dag dan verder van mijzelf zijn. Of misschien is er ook nog één – er zijn er over het algemeen maar weinigen – die zegt: “Ach, zoals ik het er

afgebracht heb, is er geen tweede op de wereld. Als je wist wat God van mij weet en wat ik van mijzelf weet, je zou niet zo aandringen.” Indien *iemand*, wie u dan ook bent. Indien *iemand* Mijn stem horen zal en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen. Hoort u het? En de deur opendoen. Kan een mens dat dan? Kun je dan de poort van je hart opendoen voor God? Nee, dat staat er niet. Er staat hier niet wat een mens kan, maar er staat wat God vraagt, eist, gebiedt. God richt zich in Zijn Woord niet naar ons kunnen, maar Hij richt zich naar hetgeen Hij voor ons gedaan heeft. Mag een man – en dan praat ik over een goed huwelijk – mag een man de liefde van zijn vrouw eisen, vragen, gebieden? Vraagt hij teveel als hij vraagt dat zij hem met haar hele hart zal liefhebben? Nee toch! Mag de Heere alsjeblieft in Zijn eigen huis komen? Mag Hij baas wezen in Zijn eigen woning? Mag Hij door Zijn eigen deur ingaan tot Zijn eigen bruid? Met andere woorden: wie durft te zeggen dat God onrechtvaardig is in Zijn eis als Hij van ons volmaakte liefde eist? Zijn wij zo niet uit Zijn handen voortgekomen? En heeft Hij – in onze gevallen staat – niet zo veel van Zijn zegeningen in ons hart laten afdrukken, dat wij moeten zeggen: “Ja Heere, ach, U hebt er recht op. Uw goedertierenheden moesten mij toch leiden tot waarachtige bekering.” Indien *iemand* Mijn stem zal horen en de deur opendoen!

Geliefden, als u zegt: “Dat kan niet,” dan zeg ik: “Het moet! Het moet!” O, er is geen andere weg om zalig te worden. U kunt niet zalig worden door tot uw tachtigste jaar te blijven zeggen: “Ja.... maar, een mens kan nu eenmaal niets van zichzelf.” Zo gaat u verloren, zo gaat u voor eeuwig verloren! Er zijn mensen, die denken dat ze God tegen Zichzelf kunnen uitspelen. Dat ze het ene Woord van God kunnen schaakmat zetten met een ander Woord van God. Ik geef toe, soms geeft de prediking daar reden voor. Wanneer de roepstem komt: Klopt en u zal opengedaan worden; zoekt, en gij zult vinden. En datzelfde woord wordt aanstonds ontkracht door

tegen de mensen te zeggen: “Ja, luister eens, dat staat er nu wel, maar een mens kan niet zoeken en een mens kan niet bidden en een mens kan niet roepen. Dat is de goedkoopste wijze om God tot een leugenaar te maken. Zo speelt men – althans men wil dat – het ene woord van God tegen het andere woord uit. En men laat niet staan, wat God neergeschreven heeft. En men buigt zich niet onder het Woord, maar maakt het Woord van God krachteloos. Alsof God Zich in Zijn eis zou nederbuigen tot ons kunnen. Dat doet God nooit! Daar is God, God voor. Als de Heere zegt: “Ik klop en u moet opendoen,” dan is dat een billijke eis van Zijn goddelijk recht. Daar heeft God recht op. En zolang ik dat niet zie, geliefden, zal de pijn van het *niet opendoen* mij niet tot bekering leiden. Maar als ik zie, o, God, U hebt er recht op, het is Uw huis, ik ben Uw schepsel en ik ben Uw kind. Zoals ik het straks gezegd heb, Mijn zoon. Maar ik heb U laten praten. Ik heb mijn zonde gediend, ik heb mijzelf gediend, ik ben mijn lusten nagevolgd. Ik heb de wereld gediend, ik heb voor een positie gekozen boven U. Ik heb een vrouw gekozen zonder dat ik naar U gevraagd heb. Ik heb mijn leven ingericht zoals ik het wilde en ik heb nooit van harte gevraagd: “Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?” Kijk, als dat gezicht, als die ontdekking in ons hart komt, dan houden wij op met te zeggen: “Ik kan de deur niet opendoen.” Dan gaan we het belijden: “O, Heere, ik heb het niet gewild. Ik heb mijn eigen zin en leven gekozen, dwars tegen Uw Woord en tegen Uw Wet in.” Dan heffen we onze gebonden handen op tot God. Dan roepen we: “Heere, ach, help me! Bekeer me! Wat wilt Gij, Heere, dat ik doen zal?” Zo wordt de deur van ons hart opengedaan. God laat ons als onbekeerde mensen geen millimeter ruimte over, waarin wij legaal onbekeerd kunnen zijn. Waarin we, nou ja, nog onbekeerd zijn, maar dan toch zeker geen mensen zijn, die vijand zijn van God.

Geliefden, er staat in de brief aan de Korinthiërs: Indien iemand de Heere Jezus Christus niet liefheeft, die zij een vervloeking;

Maranatha! Jezus komt! Dat is een P.S., een postscriptum onderaan deze brief van Paulus. Als die brief eigenlijk al klaar is en Paulus zijn pen al teruggezet heeft in de inktpot, dan pakt hij hem er nog even uit en dan zet hij, P.S., zoals wij ook doen. En dan schrijft hij aan de Korinthiërs: Indien iemand den Heere Jezus Christus niet liefheeft, die zij een vervloeking! Dat zijn geen slachtoffers van Gods besluiten, maar die zijn een vervloeking, hoort u. Als u de kerk uitgaat, zonder dat u Jezus bemint, dan bent u een vervloeking. Dan draagt u de vloek in uw leven om. Dat zegt het Woord van God over u. Er zijn geen lieve, onbekeerde mensen, die eerlijk verloren gaan. Dacht u dat er een apart plekje in de hel is voor de mensen van de gereformeerde gemeenten, die eerlijk verloren gaan. Een mens die eerlijk is, gaat naar de hemel, en een mens die niet eerlijk is, gaat verloren, maar die gaat niet eerlijk verloren. Niemand gaat eerlijk verloren. Wie verloren gaat, gaat verloren omdat hij de stem van Jezus versmaad heeft, omdat hij de liefde Gods niet geloofd heeft, omdat hij zichzelf verkozen heeft boven God. Laat ons dan afrekenen met deze fijngesponnen, venijnige, ongereformeerde dwaling. We zijn geen slachtoffers van het besluit, van het Godsbestuur. Maar we zijn schuldenaars voor God. En naarmate dat God al luisterrijker Zijn genade aan ons openbaart, worden we al groter schuldenaar. *Al groter schuldenaar*. O, ik weet het, het is mogelijk met een ingebeelde hemel naar de hel te gaan, maar het is ook mogelijk met een ingebeelde hel naar de hel te gaan. En ik weet niet wat erger is. Ik kies daar niet tussen. Ik wil niet naar de hel. Ik wil bij God zijn, ik wil Zijn gemeenschap, ik wil verzoening van de zonde, ik wil vrede met God. Ik wil Jezus kennen en vervolgen Hem te kennen, omdat Hij zich alzo aan mijn hart openbaart, zoals Hij dat hier doet: Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Er staat: Indien iemand Mijn stem zal horen en de deur opendoen. Horen en opendoen. Je kan in de kerk zitten zonder dat je de stem van de Heere hoort. Dat je zit als een dove adder om de dienst uit te zitten.

Je kunt ook de stem van de Heere horen en hem versmoren onder de zorgvuldigheid van het leven en onder de zorgen van het leven of de begeerte om rijk te worden. Zo heeft Bileam het gedaan. Hij heeft de stem van de Heere gehoord, maar hij had de beloning liever dan Jezus. Zo heeft Agrippa het gedaan om eigen eer. Bijna een christen. Hij zei: "Gij beweegt me bijna een christen te worden." Maar ja, wat zouden Bernice en Festus en die anderen wel denken? Stel je voor, dat hij hier voor God in het stof zou vallen, dat hij zijn handen tot God zou opheffen in het midden van zulk een deftig gezelschap en zou zeggen: "Heere, behoud me!" Stel je voor. Nee, dan liever verloren gaan. Bijna een christen. Ja, horen en niet opendoen! Judas is er ook een voorbeeld van. Maar, geliefden, er is ook een horen van Zijn stem. Christus klopt en Hij spreekt al kloppende. Daar is ook een horen van de stem en een opendoen van het hart. Wat wil dat zeggen? Ons hart, de deur van ons levenshuis voor de Heere openen. Nu, dat kan op verschillende manieren. Maar dit is het horen en opendoen, wanneer we met die bloedvloeiende vrouw zeggen: "Als ik maar de zoom van Zijn kleed mag aanraken, dan zal ik gezond worden!" Of wanneer we met die andere vrouw zeggen: "Heere, de kruimeltjes kunt U toch aan de hondkens niet onthouden." Of wanneer we met die hoofdman zeggen: "Spreek slechts één woord, Heere, U hoeft niet naar mijn huis toe te komen, want ik weet, dat U een almachtig God bent; slechts één woord, Heere, dan zal mijn knecht gezond worden." Het is ook het woord van die andere man, die zei: "Heere, gedenk mijner als Gij in Uw Koninkrijk zult gekomen zijn." Het is dat met schuldbesef tot Hem uitgaan, niet wetende of wij geholpen zullen worden. *Maar wèl met die onsterfelijke hoop in ons hart:* Hij kan het, Hij is de Almachtige. Hij heeft het aan meerderen gedaan. Heere, zegen anderen, zegen ook mij! Geliefden, hebt u zo wel eens de deur van uw leven opengedaan? Hebt u wel eens vertrouwd, dat God het ook voor u doen kon? Nee, het geloof begint niet met te geloven, dat

God het gedaan heeft. Het waarachtig zaligmakend geloof, begint daar, waar we tot Hem vluchten en zeggen: “Heere, U kunt het toch doen. U kunt het toch ook voor mij doen.” Dat overtuigd zijn, dat God een Beloner is van degenen, die Hem zoeken; gehoord hebbende dat Israëls koningen goedertieren koningen zijn. Zo zijn Benhadads knechten uitgegaan en zo hebben zij zich in de handen van Israëls koningen gesteld.

En ik vraag u, geliefden, hebt u zo ook wel eens een plaats aan Gods voeten ingenomen? Dat u zei: “Heere, ik beken het, ik heb het niet verdiend. En Heere, ik ben het niet waardig, maar, o God, ik kan U niet missen. O, God, ik kan niet langer zonder U gelukkig zijn. Het leven buiten U is mij de dood geworden. Heere, U zoekt mijn hart, mijn oog blijft op U staren.” En hebt u wel eens vertrouwd, dat er ook voor u bij Hem milde handen en vriendelijke ogen waren. Ja, geliefden, daar begint het leven, het waarachtige genadeleven. Dat is het openen van de deur. Ik weet wel, dat is Gods werk. Dat mag je dan achteraf zien. Heus, je hoeft niet bang te zijn dat je in de hemel op je borst zult slaan. Bij Jezus is er nog nooit een zondaar groot geworden. Wel bij Mozes, bij de Wet, daar groeien ze boven de wolken uit met een wetenschap, die niet geheiligd is. Maar ik geef je de verzekering, als je je hart aan Jezus geeft, dan zul je niet als een farizeeër met een “gestolen Jezus” door de straten van deze stad gaan, hoor. Beslist niet! Ik heb nog nooit in mijn leven een zondaar ontmoet, die Jezus zag en die niet diep, ja zeer diep voor Hem in het stof boog. Hoe dichterbij Jezus, hoe dieper in het stof. Hoe meer ik van Hem zie, des te meer ik me schaam vanwege mijn zonden. Hoe liever ik Hem heb, hoe verder ik afstand neem van mijzelf.

Je wordt met Christus niet groot. Je krijgt met de prediking van Jezus Christus geen rijke, grote mensen, die allemaal maar aan het avondmaal komen en die allemaal maar zeggen: “We hebben Jezus.” Dat krijg je met een prediking van de Wet, met een dorre,

wettische wetsprediking. Dan krijg je mensen die zo goed mogelijk de Heere dienen en die er verder toch niets aan kunnen doen. Op hun sterfbedden moet je zelfs horen: “Ja, dominee, ik heb toch mijn hele leven gedaan, wat ik kon doen en méér kan een mens er toch ook eigenlijk niet aan doen.” Zo praten ze dan. Je gaat er dood onder. Het is de omkering, zeg ik, van de waarheid. Het is het Woord van God tot een leugenwoord maken. Mensen, die menen dat ze slachtoffer geworden zijn. Ik zeg het nog eens: En die nooit van hun leven schuldenaar worden. Zo moet het niet, geliefden. We moeten onder de prediking van het Evangelie zien, dat wij niet gewild hebben, maar dat God gereed staat om te verlossen, maar dat wij Hem buiten laten staan. Dan breekt er iets stuk in ons hart, dan gaat er iets gebeuren. Dan openen we de deuren van ons hart. Dan smeken we: “Heere, hier ben ik, help me, wees me genadig, o God, en hoor mijn gebed.” En dan zegt de tekst: “Ik zal tot hem inkomen.” En dan belooft Jezus: “Indien iemand Mijn stem zal horen en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen en Ik zal met hem avondmaal houden en hij met Mij.” Ik zal tot hem inkomen en avondmaal houden. Wat is dat? Hiermee wordt niet bedoeld het Avondmaal houden hier in het midden van de gemeente, aan de dis van het Verbond, het Nachtmal des Heren. Hiermee wordt bedoeld de maaltijd die Christus de Zijnen belooft aan het einde van de werkdag van deze wereld. De Heere heeft aan Zijn verschillende gemeenten een blij vooruitzicht gegeven. Aan verschillende gemeenten belooft Hij òf de kroon des levens, òf het verborgen manna, òf een nieuwe naam, òf een witte keursteen. En hier zegt Hij: “Die overwint” – dat ziet dus op een strijd – “Ik zal tot hem inkomen. Die overwint, die de deur opendoet – Ik zal hem geven met Mij te zitten in Mijn troon, gelijk als Ik overwonnen heb en ben gezeten met Mijn Vader in Zijn troon.”

Denk dat eens in. Te zitten met Jezus in Zijn troon! Welk een blij vooruitzicht dat mij streelt. Stel het u eens voor. We zouden al

gelukkig zijn, wanneer we, nederbukkende, de riem van Zijn schoenen zouden mogen ontbinden.(Mark.1:7) Rutherford zei: “Ik zou al gelukkig zijn, wanneer ik in die grote dag van Christus buiten zou staan en slechts mijn liefde mocht werpen door het gat van de deur, dan zal ik me eeuwig gelukkig prijzen. Maar Christus zegt: “Die overwint, Ik zal hem geven met Mij te zitten in Mijn troon.” O, ik zie me al zitten – ik spreek met u en voor u – ik zie me al zitten in Jezus’ troon, aan Zijn rechterhand. “Ja,” zegt Jezus: “Met Mij zitten in Mijn troon, gelijkewijs Ik ben gezeten met Mijn Vader in Zijn troon.” We zouden het niet dūrven uitdenken, als Hij het niet gezegd had.

Geliefden, is er wel eens iets in uw hart of gedachten van dat blij vooruitzicht? Nee, daar behoef je geen “bevestigd christen” voor te zijn. Ik weet het nog goed uit mijn eigen leven; toen die eerste liefde Gods mijn hart vertederde, toen ik vanwege de genade Gods Hem zocht om met Hem verzoend te worden. En toen ik in Zijn Woord iets gevonden had van Zijn mededogen, van Zijn barmhartigheid, toen verlangde ik met een sterk verlangen om altijd bij de Heere te mogen zijn, om kind Gods te mogen zijn. Om zoals Adam met Hem te mogen wandelen in die nieuwe hof, in dat hemelse paradijs. God weer te mogen dienen, kind Gods te mogen zijn en met Hem te zitten in Zijn troon. O, het is zulk een groot gebrek in ons aardse leven, dat we zo weinig dit verlangen kennen, dat die liefde zo weinig brandt in ons hart. Dat we zo weinig het gebed bidden: “Kom, Heere Jezus, ja, kom haastiglijk!”

Maar Hij geeft het ons hier in deze brief ter overdenking. Hij zegt: “Je zult met Mij zitten. Ik zàl tot hem inkomen en avondmaal met hem houden, en hij met Mij.” Dat is dat grote avondmaal aan het eind van de werkdag van deze wereld, aan de ronde tafel van de bruiloft des Lams. Het avondmaal is voor oosterlingen het grootste maal; ‘s avonds als de zon onder is, als het niet meer zo verzengend warm is, als het werk klaar is. Dan komen de vrienden bij elkaar,

soms veel meer dan één familie, en dan houdt men het avondmaal, het grote maal aan het eind van de dag. Zo zegt de Heere: “Ik zal tot hem inkomen en Ik zal avondmaal met hem houden.” Dat wil zeggen, Ik zal gemeenschap met hem oefenen. Soms kunnen wij uitzien naar die grote dag van Christus. Die grote dag, wanneer alle vijanden voor eeuwig buiten en alle vrienden voor eeuwig binnen zullen zijn, aan het eind van al onze arbeid, wanneer de zoete rust genoten zal worden. Wanneer we allen aan Jezus zijde, wanneer we allen aan Jezus borst zullen nederliggen en zullen drinken van die reine wijn en op de berg des Heeren zullen genieten van die vette maaltijd. Van die reine wijnen, die gezuiverd zijn, zoals Jesaja gesproken heeft van die maaltijd, die op de berg des Heeren voor alle volken zal gehouden worden. En zoals Johannes spreekt in Openbaring 19:9 : “Zalig zijn zij, die geroepen zijn tot het avondmaal van de bruiloft des Lams.” Zij, die Zijn stem gehoord en de deur zullen geopend hebben. Ik met hem, en hij met Mij. Dat ziet op die heerlijke gemeenschap: Jezus en ik, ik en Jezus. Alsof we samen waren. Al Zijn liefde voor mij en ik zal Hem al mijn liefde waardig schatten. En mijn zonden dan? En mijn tekortkomingen dan en mijn dwaasheden? En mijn zwarte hart en mijn ellendig bestaan en alles wat ik hier tegen Hem gedaan heb, waarin ik Zijn heilige wet geschonden heb?

Geliefden, dat heeft Hij voor mij, dat heeft Hij voor u verzoend, toen Hij klopte om binnen gelaten te worden aan het huis Zijns Vaders en de Vader Hem buiten liet staan, totdat Hij het al volbracht had! Zichzelf gegeven tot een slachtoffer voor onze zonden! In Hem is genade van waarheid blij ontmoet en de vrede met een kus van het recht begroet.

En nu komt Hij tot mij in, alsof ik nooit zonde gekend noch gedaan had. Hij neemt mij mee en Hij zet mij in de troon Zijns Vaders aan de dis van het avondmaal, waar Hij mij deelt uit Zijne goederen.

Geliefden, hebt u de klop op uw hart gehoord, vanmorgen? Denk er om, als u nu toch uw weg vervolgt, zoals vanmorgen en gisteren en eergisteren, dan zal de tijd spoedig aanbreken, dat u zult buiten staan. Dat niet Jezus, maar dat ú zult kloppen. Want zo staat er in de Schrift: Er zal een tijd komen, dat velen zullen zoeken in te gaan, maar ze zullen niet kunnen; namelijk dan, wanneer de heer des huizes zal opgestaan zijn en de deur zal gesloten hebben. *Dan zult gij beginnen buiten te staan en zeggen:* “Heere, Heere, doe ons open!” Maar dan zal Hij u openlijk aanzeggen: “Ik heb u nooit gekend!” Dan zullen zij komen, die anderen, de heidenen, van Oosten en van Westen en zullen aanzitten met Abraham, Izak en Jakob in het Koninkrijk der Hemelen. Geliefden, dat zegt Jezus tot de joden. Hij zegt: “Dan zullen zij roepen, maar dan zal Ik de deur niet meer openen.” Wanneer zij straks de bloedkreet blijven handhaven: “Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen.” En als de muren van Jeruzalem zullen vallen en Jeruzalem van heirlegers omringd wordt, dan is de tijd voor Jeruzalem voorbij. Want die buiten is, is voor eeuwig buiten. Dan zal Hij hun kloppen niet meer horen. Maar zo zal het ook met u gaan, indien u blijft weigeren om Zijn stem gehoor te geven. Dan zult u kloppen, maar dan zal Jezus binnen staan. Dan zal Hij u toeroepen: “Dewijl Ik geroepen heb, en gijlieden geweigerd hebt; Mijn hand uitgestrekt heb, en er niemand was, die opmerkte; en gij al Mijn raad verworpen, en Mijn bestraffingen niet gewild hebt; zo zal Ik ook in ulieder verderf lachen; Ik zal spotten, wanneer uw vreze komt.” (Spreuken 1 : 24 - 26) En Hij zal tegen Zijn engelen zeggen: “Bindt ze aan handen en voeten en werpt ze in de buitenste duisternis, daar zal zijn wening en knersing der tanden.” Is het u nooit opgevallen, dat die Jezus, die – schoner dan iemand – de heerlijkheid van de hemel getekend heeft, ook meer dan iemand gesproken heeft over de vlammen van het onuitblusselijk vuur. O, mijn broeders en

zusters, mijn vrienden in Christus Jezus, kiest u dan heden, wie gij dienen zult! Amen

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.